

der bliver overtrådt, eller hvis den sociale ulighed bliver for stor.

Derfor er udvidelsen i Europa så fantastisk vigtig. Det er ikke blot interne sociale uligheder i det enkelte land, det er vigtigt at udjævne for opretholdelse af fred og sikkerhed. Det er også uligheder landene imellem, som skal udjævnes. Derfor er jeg meget ked af at høre de signaler, der har været fra Dansk Folkeparti på det seneste, om simpelt hen at nulstille udvidelsen, simpelt hen at droppe den. Og jeg er glad for, at SF f.eks. lægger så stor vægt på, at udvidelsen bliver gennemført.

Det andet grundlæggende mål for EU-samarbejdet er at løse de opgaver, som de enkelte lande ikke kan løse alene. Vi har afgivet suveræniteten på en række områder, men vi er ikke dermed blevet mindre suveræne, for vi har fået indflydelse på områder, hvor vi før var nødt til at give op eller lade det være op til de store lande i Europa. Vi kan bedre løse de problemer, der opstår i en foranderlig verden, hvor problemet ikke stopper ved de geografiske grænser.

Udvidelsen har som sagt hele tiden været et altafgørende tema for Det Radikale Venstre. Vi mener fortsat ikke, at der findes et vigtigere tema for dagens debat. Vi har i en række år med stolthed kunnet sige, at vi her i Danmark var enige om, at Europas samling var noget, alle delte som mål. Vi har haft forskellige indgangsvinkler, men alle delte dette mål.

Murens fald er én af de største begivenheder i forrige århundrede. En fredelig folkelig opstand standse 50 års diktatur, og på kort tid var antallet af demokratier i Europa næsten fordoblet. Det må da kunne kaldes en succes.

Det er op til os nu at vise, at vi også er klar til at tage imod denne kærkomne forandring af vores samarbejde. Det er nu, vi skal holde fast og vise befolkningerne, at oprøret nyttede.

På den anden side kan jeg godt mærke, at jo tættere vi kommer på datoen, hvor vi åbner Fællesskabet for Øst- og Centraleuropa, jo flere begynder at sætte spørgsmålstegn ved, om det hele nu også behøver at gå så hurtigt, om vi nu er sikre på, at det er det bedste, om vi ikke hellere skulle se tiden an, eller om et sådant fællesskab overhovedet kan lade sig gøre.

De synspunkter deler jeg ikke på nogen måde. Udvidelsen skal gennemføres. Det er en kæmpe udfordring for samarbejdet, men vi må finde de løsninger, der er nødvendige. Det bliver i første omgang selvfølgelig bekosteligt for os, der ligger i den rige ende af selskabet, men

det bør vi være villige til at betale. Samarbejdets første prioritet er stadig et helt og fredeligt Europa, og det mål må vi holde fast i.

Topmødet i Nice vil efter alt at dømme løse de institutionelle problemer, som Amsterdamtraktaten lod hænge i luften. Vi har peget på ændringer af stemmereglerne og Rådets stemmewægte; det kan komme på tale. Vi er også klar over, at der er stærke kræfter blandt de øvrige lande, der presser på for ændringer af Kommissionens sammensætning, men vi er stadig grundlæggende af den opfattelse, at alle lande skal være repræsenteret i Kommissionen.

Jeg er sikker på, at regeringen på det forhandlingsoplæg, der ligger, vægter de løsninger, der gavner Danmark mest muligt, og sikrer, at udvidelsen bliver en realitet.

Det har været bragt frem fra flere sider, at oprettelsen eller konstruktionen af et kompetence-katalog, hvor opgavefordelingen mellem det overstatslige niveau og enkeltmedlemsstaterne skulle blive specificeret, ville lette den folkelige forståelse for samarbejdet og mindske angsten for den såkaldte glidebane, hvor alt blev blandet sammen.

I Det Radikale Venstre er vi ikke fremmede over for diskussionen om et kompetencekatalog, men vi advarer mod at tro, at det vil kunne løse alle problemer, og at det med ét slag vil kunne gøre EU-samarbejdet spiseligt eller acceptabelt for den del af befolkningen, som har været indædte modstandere i 30 år.

Det tror vi ikke på, men det kan måske afhjælpe nogen skepsis, at vi siger, at vi har fastlagt nogle grænser sammen med de øvrige EU-lande. Vi skal blot være klar over, at uanset hvordan vi i Danmark ser på det, må et kompetencekatalog blive fælles gods for alle EU-medlemslandene, ellers har det jo ikke nogen som helst betydning.

Det andet, jeg også gerne vil nævne lidt, er charteret for de fundamentale rettigheder, som vi skal diskutere senere i dag. Charteret er jo en måde at synliggøre på, at EU-samarbejdet ikke blot er et samarbejde om økonomiske forhold eller om handel, men også handler om nogle værdier.

Jeg synes, det er utrolig vigtigt, at vi fastholder, at der er nogle værdier, som er grundlaget for det europæiske samarbejde. Oven i købet nogle værdier, som er fælles gods for en lang række af landene i forvejen; de, der er medlem af Europarådet, har præcis det samme fælles grundlag.